

Winnende verhaal schrijfwedstrijd 2026

Transformers

Door Michelle Mos

De bladeren van Toms boom lijken net iets meer vast te willen houden aan hun takken dan de blaadjes van andere bomen. Als verlegen peuters aan de rok van hun moeder. Overal zie ik vlagen van rood en geel, die gouden gloed in de middagzon. De geur van de wind, die fluisterend door de takken ruist. Af en toe hoor ik een zachte tik, als er een kastanje op een steen valt, alsof hij iemand wil wekken uit zijn eeuwige slaap. Dit was vroeger altijd mijn favoriete seizoen. Ik laat mijn ogen dwalen, vanaf mijn eigen kleine stille plek, dit bankje waar ik bijna elke dag zit, waar ik me misschien wel net iets meer thuis voel tegenwoordig, dan in mijn eigen huis. Of thuis...nee. Zo voel ik me eigenlijk nooit meer.

Als je hier maar vaak genoeg komt, leer je andere vaste bezoekers wel kennen. De hoogbejaarde man met de rollator; bijna elke dag schuifelt hij langs het pad, en blijft om de zoveel meter even staan. De kleine Aziatische dame met het borduurwerk, op het bankje tegenover de marmeren steen met de kraanvogel. De man in het smoezelige jasje die een rolstoel met een broze oudere vrouw moeizaam voortduwt. De blonde vrouw, twee kleuters rennend voor haar uit, met hun kaarsjes en tekeningen...Zij is er gelukkig niet zo vaak, ik kan het bijna niet aanzien hoe ze dapper doorworstelt, met die toekomst voor zich uit dartelend. En natuurlijk zijn er nog genoeg passanten, die komen vooral voor het nieuwe pad, waar de bloemstukken nog niet verlept zijn, de linten hooguit verregend. En uiteraard steeds weer zo'n stille stoet, schuifelend langs de beukenhagen, waarvan de meeste deelnemers na afloop een stuk vlotter terugwandelen, weg van het verdriet van de achterblijvers, terug naar hun veilige, vrolijke, volle leven.

Maar daar hoort deze niet bij. Dit onverschrokken joch, dat tussen de stenen door springt alsof hij verstopperje speelt. Ik geloof niet dat ik hem eerder gezien heb, al zal hij hier vast in de buurt wonen. Deze plek in zo'n kinderrijke woonwijk, je kunt er positief naar kijken maar voor mij grenst het aan sadisme. Een enkele keer dagen kinderen elkaar uit hier te komen spelen. Maar deze, in zijn eentje? Hij loopt rond alsof hij hier elke dag komt, is zelfs niet bang om dichterbij te komen. Hij heeft natuurlijk geen idee van de omgangsvormen hier, hoe de meeste mensen mij met een bijna verontschuldigende blik toeknikken, soms een meelevend lachje. Alsof ze me kennen, omdat mijn verdriet in dit dorp breed is uitgemeten, al is het nu weggeëbd. Want na een jaar is het wel weer tijd om door te gaan met je leven, toch? Niet mijn leven. Ik verblijf in het vacuüm van pijnlijke herinneringen, onzichtbaar geketend aan dit bankje.

'Hoi!' Ineens staat hij voor me, ik schrik er toch van. 'Mag ik hier effe zitten?' 'Eh..ja?' in mijn stem klinkt een vraag, ik probeer 'm te peilen, maar hij zit al naast me. Ik kijk hem aan en krijg een gulle lach waarin een paar tanden ontbreken. 'Ik had jou al vaker gezien', zegt hij. 'Jij zit altijd hier he.' Het is een simpele constatering, en kennelijk verwacht hij geen antwoord. 'Wij spelen hier altijd en dan proberen we dat je ons niet ziet, als verstopperje. Maar je zit altijd alleen, dus ik dacht, ik gaat er effe bij zitten'. Ondanks mezelf moet ik lachen. Wat een apart kind. 'Hoe heet je?' vraag ik. 'Victorrrr!' Hij laat trots zijn r rollen, en kromt zijn armen om zijn spierballen te laten zien. 'Dat betekent 'Overwinnaar' zegt me moeder altijd. Maar ik win niet altijd hoor.' 'Nee dat hoeft ook niet toch? Winnen is ook niet hetzelfde als overwinnen..' antwoord ik. 'Woon je hier in de buurt?' 'Ja, eerst woonde ik daar' zijn arm zwaait richting de uitgang. 'Nou niet meer. Maar ik kom hier nog wel, dat vindt mijn vriendje gezellig.' 'O? Maar.. vandaag kon hij niet komen?' vraag ik 'Ja...nou...'weifelt hij, hij verstopt zich, maar hij is er wel hoor. Hij is hier altijd vlakbij. Of nouja, sinds het vorige keer herfst was. Hij wil wel ergens anders heen, maar hij wil jou niet alleen laten.'

Het voelt alsof mijn bloed stopt met stromen. Hij kijkt me aan met die vrijmoedige, en tegelijk onschuldige blik. 'Wát zeg je?' De lucht lijkt ineens dikker. Zelfs de wind valt stil. 'Hij wil wel met mij mee. Maar hij ziet jou hier elke keer zitten, en dan vindt ie dat ie hier moet blijven Dus nouja... als jij nou ook verder gaat, dan is dat misschien makkelijker.' Hij veegt een snottebel af en springt van het bankje. 'Ik moet gaan'. Zijn stem klinkt ineens wijzer. Hij slentert een paar stappen langs het pad, en draait zich dan om. 'Tom blijft toch altijd bij jou he? Daarvoor hoef je niet bang te zijn'

Ik weet niet hoelang ik hier al zit, maar aan de laatste zonnestralen te zien is er genoeg tijd verstreken. Hoewel ik eerst overal kippenvel kreeg, voelde ik toen Victor wegliep ook een soort warmte die ik bijna niet meer herkende. Ik sta op en loop de paar stappen naar Toms grafje. Er zijn kastanjes op gevallen, ik laat ze voor hem liggen. Ik streel de letters van zijn naam, en verzet de Transformer die een beetje was weggeleden. Dan sta ik op en wandel naar de uitgang. Er zijn geen bezoekers meer, alleen nog één vrouw, ze zit gehurkt bij een kleine steen. Het geluid van ritselende bladeren en iets dat klinkt als een giecheltje doen me omkijken. Maar ik zie alleen de blaadjes die door de wervelende wind langs de paden golven. Als ik doorloop, zie ik de vrouw voor me uitlopen. Ik kom langs de kleine steen, waar ze zat. Er staat een Actionman naast, met zijn armen geheven. De gouden letters stralen me tegemoet. 'Victor, onze overwinnaar'.